

מתיר קרביטיו דהיינו לולאותיו צימי אכלו: קרביטין מי איס ליה. הרי כשאר מטות הוא עשוי: בשוקא דלנעי. מעבדי עורות: ערסא דלנא. מטתה של עור ותולין רעויות בשפת העור קציב וכשרוים לנטותו עונצין הרעויות בצרכות המטה וכשמתיירין אותו נופל מאליו והן הן קרביטיו וכדי שלא יתקלקל העור בלילות הקרקע שלא היו ראשי כרעיו גבוהין מסרובו למעלה אמר תנא קמא דליתו כופיה וקאמר ר' ר"ג דמתיר קרביטיו והוא נופל: **מטה מסרגין אוסה על גבה.** החבלים מרכיבים על ארובות המטה: **דרגש מסרגים אותו מגופו.** שיש נקבים בצרכותיו ותוחצים בזה ראשי לרעויות התלויות בעור ועונצין ואין מרכיבין הרעויות ע"ג ארובות **המטה: והעריסה.** עריסת תינוקות: **משיופס צעור הדג.** כדי להחליק הארובות לפיותן: **למה לי שיפס עור דג.** והרי מכוסות הן תמיד צראשי החבלים המסורגין על גבי המטה: **אעולי ואפוקי צצועים.** בנקבים של ארובות מכניס ומוליא ראש החבל: **בצפקא.** לולאות תלוין בנקבי ארובותיו ובהן מכניסין ראשי לרעויות התלויות בשפת העור: **שנקליטיו יולאין.** נקליטין צ' עזים ארוכין שמעמידין אותם במטה אחד במראשותיה ואחד במרגלותיה ומפולצין הן בראשיהן ומניחין קנה מזה לזה ועליו פורשין הכילה ויש שמחברין אותן נקליטין למטה והיינו ענמה ואין יכול לפסותה מפני נקליטיו ומשום הכי זוקפה ודיו: **מגלן ועיבורא דמסא כמסא דמי וכו'.** אלא ש"מ צעיבורה תוך ע' אמה ושירים של ריחו היה יושב: **הא למא תחום העיר חוץ לעיר מיקרי ואינו מן העיר: ילך לציטו ויסגיר.** על ידי חבל ארוך: **ס"ל אל פסח הפסח.** דמשמע שזריך לעמוד על הפסח בשעת הסגר: **אי אל פסח הצית.** כלומר אי כתביה לחודיה ולא כתב מן הצית ה"א שיעמוד על האסקופה תחת המשקוף ויסגיר להכי איצטרי מן הצית ללמד שזריך לנאת חוץ לאסקופה שחת המשקוף. ומדאלכריה הכי אלמא כל שחת המשקוף אע"פ שהוא מן האגף ולחון הוא בכלל צית: שאני

מירי דהוה אמתה המיוחדת לכלים דתניא "אם היתה מטה המיוחדת לכלים אין צריך לכפותה אלא אי קשיא הא קשיא דתניא רשב"ג אומר דדרגש מתיר קרביטיו והוא נופל מאליו ואי דרגש ערסא דגרא הוא קרביטין מי אית ליה כי אחא רבין אמר שאילתיה להווא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמיה דהוה שכיח בשוקא דצלעי ואמר לי מאי דרגש ערסא דצלא איתמר אזיהו מטה ואזיהו דרגש אמר רבי ירמיה מטה מסרגין אותה על גבה דרגש מסרגין אותו מגופו מיתבי ^(א) כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה דהמטה והעריסה ^(ב) משישופם בעור הדג ואי מטה מסתרגת על גבה למה אעולי ואפוקי בבויני דרגש אעולי ואפוקי באבקהא ^(א) א"ר יעקב בר אחא אמר רבי ירמיה שנקליטיו יוצאין זוקפה ודיו א"ר יעקב בר אדרי אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כרשב"ג: **מתני'.** הנודר מן העיר מותר ליכנס לתחומה של עיר ואסור ליכנס לעיבורה אבל הנודר מן הבית אסור מן האגף ולפנים: **גמ'.** מגלן דעיבורא דמתא כמתא דמי א"ר יוחנן דאמר בריהו אילימא בריהו ממש והכתיב ^(א) ויריחו סוגרת ומסוגרת אלא ש"מ בעיבורה אימא אפי' בתחומה הא כתיב בתחומה ^(ב) ומדותם מחוץ לעיר: הנודר מן הבית אינו אסור אלא מן האגף ולפנים: אבל מן האגף ולחוץ לא מתיב רב מרי ^(א) יוצא הכהן מן הבית ^(ב) ייכול ילך לביתו ויסגיר ת"ל ^(א) אל פתח הבית אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר כולו הא כיצד עומד בצד המשקוף ויסגיר ובזמן שאם הלך לביתו והסגיר או שעמד תחת השקוף והסגיר שהסגירו מוסגר ת"ל ^(א) והסגיר את הבית מכל מקום שאני גבי בית דכתיב מן הבית עד שיצא מן הבית כולו: מתני'

גבי צית דכתיב קרא מן הצית עד שיצא מן הצית כולו. דכיון דכתב רחמנא מן הבית יתירא לרביי יצאה אחרת אתא והיינו שיצא מכל מה שחת המשקוף דהא אי לא כתיב מן הצית אלא וילא הכהן אל פתח הצית הוה אמניא דעומד תחת המשקוף ומסגיר אע"ג דכתיב וילא דמן האגף ולחוץ כלחוץ. ומכאן לאותן שנשבעין לעמוד [בחוטגוי"ש] בצית אחד דמן האגף ולפנים מותרים מן האגף ולחוץ אסורין: מתני'

מותר מן האגף ולחוץ: שאני גבי צית וכו'. אבל גבי נדרים מותר

של עור ולפי שהעור מתקלקל בנגשו בארץ פטורוה מכפיה: מסרגין אותה על גבה. על גב הארובות: מסרגין אותו מתרבו. מתברו לארובות המטה: משישופם בעור הדג. להחליקם ואז ענמה מלאכתם לקבל טומאה: למה לי שיפת צרכות: והלא הארובות מכוסות בשריו המטה: אעולי ואפוקי בבויני. בנקבי הארובות: באבקהא. לולאות התלויות שניתן ופורטין עליו לאהל על המטה ואיס קצועין במטה ואם יש מטה שנקליטיו יולאין מגופה וקצועין זה ואין יכול לכפות מפני אותו נקליטין זוקפה על גבה ודיו: מתני' ואסור ליכנס לעיבורה. שצעים אמה ושירים שנתמס אומם עיבור לעיר ומסא והלא מודדין תחום שנת: מן האגף ולפנים. מתקום הגפת הדלת: גמ' בהתיב ומדותם מחוץ לעיר. אלמא תחום העיר מיקרי חוץ לעיר: יכול ילך לביתו ויסגיר. על ידי חבל ארוך או על ידי שלח: ת"ל אל פתח אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר. דהיינו מן האגף ולחוץ אלמא קריין ציה פתח הצית:

המיוחדת. ליתן עליה כלים והואיל ואין ישנים עליה אין לרין לכפותה ^(א): קרביטין. לולאות שבו: קרביטין מי איס ליה. הכי קיס לכו דלח הוו להו קרביטין שאינה עשויה להתפרק אלא עומדת מונעת לעולם: רבן שמעון אומר אין לרין לזוקפה. אלא הוא האבל נוטל קרביטין והיא נופלת: **דלנעי.**

מוכרי עורות: **ערסא דלנא.** של עור שישן עליה אבל אינה חשוכה כל כך ולהכי הואיל ואינה חשוכה לא היה כופה אלא זוקפה ודיו והלכך אמר' במתני' דמותר בדרגש שאינה מטה חשוכה וערסא דלנא אית לה קרביטין ופליג רשב"ג בגמרא ואמר דצעי כפיה כל כך שמתיר קרביטין והעור נופל מאליו לפי שיש רעויות קציב לעור ומתחין אותו צין ארובות המטה וקשרין הרעויות בצרכות ושוכבין עליו וכשמתיירין הרעויות והעור נופל לן קץ כפיה גדולה מזו: **מטה מסרגין אוסה על גבה.** שכרכין הבגד או העור שישנים עליו קציב אותם עזים שעומדים מראשותיו ומרגלותיו ^(א) נקובים ומכניסין לאי צפון אלפים באמה ואת ים אלפים באמה ואת פאת צפון אלפים באמה והעיר פתוח זה וזה לקום מן שתי הקצרים:

הבגד או העור מכוסה מן החבלים או מן הבגד או מן העור: **הא והא.** מסתרגין מגופו ^(א): לעיולי ולפוקי אצויני. שמכניסין ראשי המשוחות שבגד דרך הנקבים וקשרים זה ציה: **אעולי ואפוקי בצפקא.** שקשרין לולאות צעני המטה מראשותיו וממרגלותיו ומכניסין ראשי משוחות בנקבים וקשרין לולאות והיינו קרביטין: **שנקליטיו יולאין.** כדלמרי' המס נקליטין שנים ואתה מטה אין אדם יכול לכפותה מפני נקליטיו אלא זוקפה על צ' מרגלותיה ומניחה ודיו: **הלכה כרבן שמעון ^(א).** דלמר מתיר קרביטין: **מתני'.** לחומה. בתוך אלפים אמה: לעיבורה. היינו פגוס נכנס פגוס יולא של אותה העיר: **גמ'.** אלא שמע מינה צעיבורה הוה קאי. וקרי ליה צירוח: אימא ואפילו בצחומה. הוי בתוך העיר והאי דכתיב ויהי צהיות יהושע ציריחו בצחומה הוה קאי: תחומה אקרי חוץ לעיר דכתיב

ומדותם מחוץ לעיר: מן האגף ולפנים. הגפת דלתות. אבל מן האגף ולחוץ על עוצי המפתח אינו אסור: יכול ילך לציטו ויסגיר. ע"י שלוחו: **ס"ל אל פסח הצית.** של מנוגע זריך לעמוד: הכי גרסינן על השקוף. על עוצי המפתח: **עד שיצא מן השקוף.** דעל השקוף איקרי צית: **צמד השקוף.** מצחון. מדקאמר עד שיצא מן הצית כולו אלמא דשקוף נמי הוי צית ואמאי הלכה הנודר מן האגף ולחוץ. שקוף היינו אסקופה משקוף מה שעל הפתח: מתני'

עליו כאלו אינו כפוי לכך אמר דליתו זריך לכפותו ואת דגריס איתמר נמי דדרגש אינו בר כפיה: ל"ל שיפת עור הדג. והלא אין יופיו נראה שהרי הן מכוסות במגלים המסורגין על גבה: בבויני. בנקבים ונקבים שבארובות מקנת ארובות מגולות וצריה שפה: באבקהא. לולאות שיש לולאות תלוין נקבי ארובותיו ובהם מכניסין ראשי הרעויות התלויות בשפת העור: שנקליטיו יוצאין. שנקליטיו קצועים ככעני המטה דכריה: זוקפה. פורס בגד בחוץ לולאות שכלאשי הנקליטין והי כאלו כפוי שאינו ראוי לשינה: מותר ליכנס לתחומה. דעד התחום אינו נקרא על שם העיר אבל עיבור נקרא על שם העיר: מן האגף. מקום הגפת הדלת: אלא שמע מינה בעיבורה קאי. וקרי ליה יריחו: וברותם מחוץ לעיר אלפים באמה. אלמא תחום איקרי חוץ לעיר: יכול ילך לביתו ויסגיר. ע"י שלח או על ידי חבל ארוך תלמוד לומר אל פתח הצית אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר דליכא לקומוי בענין אחר שרי זריך הוא לנאת מן הצית:

(א) מהדרינן כ: כלס פט"ו מ"א. (ב) ע"י מוס' חולין כה. ד"ה להטות, (ג) מהדרינן כ: [ע"ש] מ"ק (ד) [ע"ש] ד' (ה) [ע"ש] הר"ן על משנה זו ממלא צע"א. (ו) נעשים פ"ב מ"ו מ"ב פרשה מזרוע חולין י"ג (ז) ל"ל רשב"ג.

תורה אור השלם

1. יהיה בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא ויהוה איש עמד לנגדו וחרבו שלופה בידו וכלך יהושע אליו ויאמר לו הלאו אתה אם לצירני: יהושע ה יג
2. ויריחו סגרת ומסגרת מפני בני ישראל אין יוצא ואין באין: יהושע ו א
3. ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה ואת פאת נגב אלפים באמה ואת פאת ים אלפים באמה ואת פאת צפון אלפים באמה והעיר פתוח זה וזה לקום מן שתי הקצרים: במדבר לה ה
4. ויצא הפתח מן הבית אל פתח הבית והצגיר את הבית שבעת ימים: וקרא יד לח

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה המיוחדת וכו' לכפותה הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה רבן שמעון צ"ג אומר דרגש אין לרין וכו' נוטל קרביטיו והיא נופלת הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה קרביטין לולאות שבו ואח"כ ד"ה קרביטין מי איס ליה וכו' לעולם הס"ד ואח"כ מ"ה דלנעי: (ב) ד"ה מטה מסרגין וכו' ומרגלותיו הס"ד ואח"כ מ"ה מגופו שאותם עצים נקובים ומכניסין: (ג) ד"ה הא וכו' מנופו הס"ד ואח"כ מ"ה עיולי ואפוקי בבויני שנקליטין כלי: (ד) ד"ה הלכה כר שמעון כ"ג דלמר:

תוספות

דרגש מתיר קרביטיו והעור נופל. קרביטיו לולאות שמחברין במטה וקשרין צעור: ערסא דצלא. מטה של עור ותולין לרעויות בשפת העור קציב וכשרוין לנטותו ענבים הרעויות בצרכות המטה וכשמתיירין אותם הוא נופל והם קרביטיו: מטה מסרגין הסירוגין על גבה על הארובות הלכן כשכוסין אומם הסירוגין גבוהים ואין יכולין לישב עליו: דרגש סירוגין מבפני. תחת הארובות הלכן כי נמי כופה הוא נמוך לישב

פירוש הרא"ש

מירי דהוה אמתה המיוחדת לכלים. והא דלמתינן כסופין כל המטות היינו מטות המיוחדות לשכיבה ולשינה: דרגש מתיר קרביטיו. לולאות שהוא קשור צה: בשוקא [ס"א] דגראין דצליע. רצונים הנקראים במלכות עור: ערסא דצלא. מטה